

olla leiva jätku ja wefi olla piffa piima jätku? ; aga wefi olnud sel ajal oli ta kas Kasari jdest, wõi Karja saewast toodud, laste pesemiseks niisama määrg, kui ta täna päew weel on. Kui wäike Tüdimatta juba kaunis jõmsikaks oli kaswanud, siis muutus talle kord ille õue kambris isa wenna waderi poea aabitse raamat peusse, ta silmas natukesega seda ja ütles siis: „N, B hakka pähä, sest les ei mõista lugeda, see saada lugeda,“ — lippas siis ema juure ja palus, et ta teda raamatule õpetaks. Ema lubas ta soovimise täita ja kui ta tallel pääwal profi ette lehrama istus, siis wõttis poea pahemale käele oma kõrwa ja hakkasid tähti õppima. Pea mõistis ta kõik tähed ja nüüd wõeti weerimine ette, mis ta õige ruttu edasi läks, nõnda et ema kordagi pruukind ähwardada ja põlda: „Bois, kui ja jõuluse aabitjad selgels ei sa, siis saad jõulusauba õhta see lauta pandud.“ Ei, waid wäike Tüdimatta näitas juba oma esimeses õppimises et ta kõeste tüdimatta oli ja kui kirjilind talwe külasse lapit loetama tuli, siis läks ka wäike Tüdimatta ta ette lugema ning õppetaja liitis ta lugemist, tegi ta'le pai ja lints ta'le karjalaste raamatut. See lingitud raamat nagu tähendas ja etu ette, sest hädaste olid wõjla pääwal see jalad sõõdud

ja lina tiug lastud, seal hakkasid ta wänemate sõrmed nende peatoiduse põhja puutuma. Teistel aastail oli neil omeli ilka nuppalju olnud, et täest sühu saanud ja omaga endid mättale aidanud, aga see aastal tuli neile kõeste penike peusse, nõnda, et ei leadnud, mis pidid tegema. Draste peale naod ei wõinud wõtta; sest neid neil põlünd olemasti; imagasit sel ajal wabatikkudele ei autud ja kessi peremees ei wõtnud oma käe peale ka mitte, ühe sõnaga: ei jäänud muud nõu üle, kui et wäike Tüdimatta pidi kuskile karjatsels minema, ja wänemad arwasid, et mida warem, seda parem. Ta ema taulas ta'le naabri kullasse ühe jõula peremehe juure karjatsse toha ja nõnda sat siis wäike Tüdamatta wõera leiva otfa. Ta esimesed pääwad wõera orjuses olid kaunis rasked, sest weised ei käinud weel wäljas ja nüüd oli ta igapähele, tettel aga majas iganes suu põigiti nina al oli lastjalaks. Dimeks ei tnuind see wõga tana, sest wiimaks jõudis ta karjalaisma pääw ja wäike Tüdimatta läks sel pääwal ka esimest korda karjaga wälja. Sin oli ilus, päike paistis ja taewas sinas tenaste. Nüüd tehti lõket, küpsutati tühlid ja ma ütten niisugune karjatsse küpse kartul, kui ta weel karbi kaane soolwee jisse tipitakse, melib paremine, kui kuskilt kuninglikust lõõgist kaulsa koka lõpitud fool.